

BIJ EEN 60-JARIG BEROEPSJUBILEUM

De vermelding van het 60-jarig beroepsjubileum van collega G. D. Margadant na dato – zij het dan ook slechts enkele dagen – lijkt een redactionele omissie, die in de periode van zijn 45-jarig beherend redacteurschap van dit Tijdschrift niet zou hebben kunnen plaatsvinden.

De accurate – en dus tijdige – berichtgeving is ditmaal opzettelijk geweld aangedaan, omdat de Redactie vermoedde dat collega Margadant een voortijdige herinnering aan deze gebeurtenis niet zou hebben gewaardeerd.

Niettemin mogen – en dit beroepsjubileum biedt daartoe een even welkome als gepaste aanleiding – woorden van waardering voor de bijzondere toewijding en zorg, gedurende maar liefst 45 jaren dagelijks door Margadant aan het redactionele bedrijf van dit Tijdschrift besteed, thans niet langer achterwege blijven. De Redactie prijst zich dan ook gelukkig, dat zij Prof. P. H. Buisman bereid heeft gevonden een korte bijdrage te leveren. Zij zelf spreekt – mede uit naam van de overige leden van het Stichtingsbestuur – op deze plaats haar gelukwensen uit voor de jubilaris en zijn echtgenote.

G. D. MARGADANT 60 JAAR TANDARTS

Op 15 november 1912 werd collega Margadant de tandheelkundige bevoegdheid toegekend.

Er zou alle reden toe geweest zijn, aan dit niet voor iedereen weggelegde jubileum in het Tijdschrift en daarbuiten evenredige aandacht te schenken, ware het niet dat de jubilaris er de voorkeur aan heeft gegeven, dat alle huldebetoon achterwege zou blijven. Als zo'n wens echt gemeend is, dient zij – hoewel met spijt – gerespecteerd te worden. Aldus worden wij, zijn veeljarige medewerkers in het verleden, geplaatst voor het

onbevredigende feit, dat hem zodoende de hulde wordt onthouden die hem alleszins toekomt en waarop hij in het licht van zijn verdiensten voor de tandheelkunde recht kan laten gelden, ook al is hij sinds enige jaren van het redactorale toneel teruggetreden.

Het zal derhalve moeten blijven bij een (ontoereikende) uiting van erkentelijkheid van het wetenschappelijke vakorgaan waaraan hij niet minder dan vijftienveertig jaren (van 1921 tot 1966) zijn volle energie heeft gegeven.

Dit wil geenszins zeggen, dat zijn verdiensten voor ons beroep uitsluitend toegespitst zouden zijn op een werkzaamheid ten bate van het Tijdschrift; dit is slechts het definitieve terrein geworden waarop hij een dusdanige bevrediging heeft gevonden dat het, naast en na de praktijk, die hij een aantal jaren geleden reeds had neergelegd, op zijn gehele aandacht beslag wist te leggen.

Al spoedig na vestiging in zijn vaderstad aan de Amstel, trad hij met zijn activiteiten naar buiten, wetenschappelijk door demonstraties van voor die tijd nieuwe operatietechnieken, organisatorisch door het ambiëren van bestuurswerkzaamheid waarbij hem enige malen het voorzitterschap van de hoofdstedelijke afdeling van de Maatschappij werd toevertrouwd, voorwaar geen sinecure. Daarnaast was hij een aantal jaren afgevaardigde naar het Hoofdbestuur van onze beroepsorganisatie.

Zijn creativiteit vond ook uitdrukking in de opzet en inrichting van de mondhygiënische tentoonstelling als begeleiding van het gelijknamige congres, dat voor de eerste maal in ons land werd gehouden en die daarna in reizende vorm tevens elders in het land leerzame voorlichting wist te geven.

Ook de sociale aspecten van de tandheelkunde lieten hem niet onbewogen en zo werd door zijn toedoen in de hoofdstad in 1935 een organisatie gesticht ter bevordering van de systematische mondbehandeling van de kleine middenstand. Door de oorlog met naderhand het Ziekenfondsbesluit van de bezetter vond de betreffende werkzaamheid abrupt een einde.

Hiermee is zeker niet alles opgenoemd aangaande Margadant's aandeel in het collectieve streven om in de pas te blijven met de ontwikkelingen die op een tandheelkundige respons aanspraak konden maken. Het moge voldoende zijn voor een ruwe schets ter inleiding van hetgeen naderhand zijn gehele toewijding zou ondervinden: het beherend-redacteurschap van het Tijdschrift.

Maar dan staat degene, die Margadant's uiteindelijke bestemming wil karakteriseren voor een levensgrote moeilijkheid: de functie eens beherend redacteurs is een in het geheel niet spectaculaire werkzaamheid, hoewel veelzijdig en vaak omvangrijk. Zij voltrekt zich achter de (ondoorzichtige) schermen van de redactie als geheel en is aan het uiterlijk van elke aflevering slechts af te lezen door hen, die de totstandkoming van nabij meemaken: zijn medewerkers en wie ambtshalve op dat gebied ervaring hebben.

Welnu, in die aan het oog onttrokken activiteit heeft

de jubilaris gedurende 45 jaar de belangen van het Tijdschrift gediend, zijn troetelkind hetwelk de toets der kritiek van vaklieden kon doorstaan en waarin hij de voldoening heeft weten te vinden om met onverflauwde toewijding zorg te dragen dat op inhoud en vorm niets zou zijn aan te merken. Dit is in feite de verantwoordelijkheid van de gehele redactie, maar dank zij de alles omvattende nauwgezetheid van de beherend redacteur heeft zij zich daarover nimmer zorgen gemaakt noch behoeven te maken. Bovendien was hij met de technische knepen van het drukkersbedrijf en de clichering van afbeeldingen tot in de details op de hoogte en zo was het regelmatige overleg met uitgeefster en drukkerij voor hem een normale en vertrouwde routine-aangelegenheid geworden.

Dat zijn verdiensten ook buiten onze kring erkenning hebben gevonden moge blijken uit zijn benoeming in 1952 tot ridder en 9 jaar later, bij bevordering, tot officier in de Orde van Oranje Nassau.

Reeds werd gewezen op het veeljarige van zijn werkzaamheid ten gunste van het Tijdschrift. Dit was alleen mogelijk doordat hij ook over de persoonlijke eigenschappen beschikt om in harmonie met zijn mederedactieleden het werk te verrichten waarin hij voldoening vond. Zijn bedachtzaamheid, ook in de plichtmatige omgang met anderen, voorkwam botsingen over zaken waarin hij van mening verschilde met de man die het betrof en zo hebben de talloze redactie-bijeenkomsten niets dan aangename herinneringen achtergelaten bij hen die daaraan deel hebben genomen. Ook hiervan kwam uiteraard nimmer iets naar buiten, maar de kameraadschap die van die vergaderingen het gevolg is geweest, kon niet anders dan het Tijdschrift ten goede komen. Zo kan onze jubilaris tevens in dit opzicht de verdienste zich laten toekennen de belangen van het Tijdschrift ook indirect te hebben gediend.

Buisman